

Az Útmutató 2013. évi augusztusi igéje:

"Gyászomat örömmé fordítottad, leoldoztad gyászruhámat, és örömbé öltöztetted." (Zsolt 30,12)

Behálózva

A hálózatok behálózhatnak. Körülvesznek bennünket. Elektromos hálózat, víz, gáz, vasút, utak, közlekedés – nélkülük már elképzelhetetlen az élet. Sejték, DNS-láncok, vér, erek – minket embereket, de a többi élőlényt is hálózatok sokasága épít fel, működésük teszik lehetővé létezésünk. Internet, E-Mail, Google, Facebook, Twitter, www – a virtuális világ egyre valóságosabban és szorítóbban körülölel mindnyájunkat. Spanyol munkanélküliség, Wall Streeti tőzszeindex, földrengés Japánban, arktiszi melegezés – nem lehetnek olyan messzire, hogy hatásuk ne érje el mindennapjainkat.

Kicsi lett a világ. Ebben az egyre kisebbé váló világban sokan egyre kívülállóbban és idegenebbül érzik magukat. Aki nem tudja használni az új technológiák termékeit és eljárásait, aki nincs rajta népszerű internetes platformokon, az lemarad és kimarad. A labirintus bejárásához szükségünk

van egy térképre vagy egy gombolyag fonálra, amelyek segítségével az utak követhetők, a kijárat megtalálható. Különben a labirintus elnyel, falaiival és zsákutcáival nyomasztó, átláthatatlan rendszerként telepedik ránk. Orientáció híján a sok-sok szükségtelen információ nem gazdagít, hanem elteli bennünket. A hálózatok korának labirintusaiban tájékozódási képesség nélkül vagy idegenül bolyongunk vagy rezignáltan „kizárjuk magunkat” és nem veszünk a rendszerről tudomást.

A hálózatok világában, az adatok és információk özönében a navigálási képesség létfontosságúvá válik. Melyek azok a hálók, kapcsolatok és információk, amelyek megtartanak? Melyek károsítják és veszélyeztetik életet? Melyek azok, amelyek csak időmet és energiámat rabolják? Melyek azok, amelyek fontosak ugyan, de nem sürgősek, és így mindig elmaradva hiányuk egyszer csak végzetessé válik?

Mi alapján rangsorolom az elem kerülő adatokat, feladatokat, kapcsolatokat? Megérezés, kikristályosodott értékrend, mások példái, kapott tanácsok, véletlen?

Isten is kapcsolati rendszerekbe helyezi bele mindnyájunk életét. A teremtett világ, a minket körülvevő környezet egyrészt meghatároz bennünket, behatárolja lehetőségeinket és terveinket, másrészt alkotó munkánk elvégzésére, kreatív újításokra, változtatások véghezvitelére és felelőségeink felvállalására sarkall. Emberi kapcsolataink társként,

gyermekként, szülőként, barátként, szomszédként, emberként való létezésünk megélésére buzdítanak. Sokszor nehéz e helytállás, ugyanakkor örömeink embertársainkkal való kapcsolataink által sokszorozódnak, terheink így enyhülhetnek. Az önmagunkkal való kapcsolat pedig lehetőséget ad reflexióra, értékelésre, irányaink meghatározására, módosítására.

A pók hálóját általában egy fő tartófonál tartja, amely ha megsérül, odavan az egész háló. Kapcsolati hálónk alapját Istennel való kapcsolatunk adja. A teremtmény Teremtőjével való kapcsolata ez. A minket körülölelő hálózatokban való navigálásnak az Istennel való kapcsolat egy teljesen más perspektívát ad. A Szentlélek irányt mutató és irányt adó jelenléte hol világos és egyértelmű jelekkel, hol kétségek közt átvirrasztott éjszakákban, de élénk adja útjaink. Hogy azokat a linkeket nyissuk meg, amelyek valóban a mieink. Hogy ne gabalyodjunk bele a körénk épített és a magunk által teremtett hálózatos világjainkba. Hogy különbséget tudjunk tenni jó és haszontalan között. „*A Lelek ne oltsátok ki, a prófétálást ne vessétek meg, de mindent vizsgáljatok meg: a jót tartsátok meg, a gonosz minden fajtájától tartózkodjatok.*“ (1Thessz 5,21)

Dr. Solymár Mónika

GYÜLEKEZETI ALKALMAK ÉS HÍREK

Istentiszteletek

- **Bécs, Auferstehungskirche - 1070 Wien, Lindengasse 44/a. kápolna**

2013. szeptember 01.	11.00 óra	Istentisztelet
2013. október 06.	11.00 óra	Istentisztelet úrvacsoraosztással
2013. november 03.	11.00 óra	Istentisztelet

- **Graz, Heilandskirche - 8010 Graz, Kaiser Josef-Platz 9.**

2013. szeptember 22.	16.00 óra	Istentisztelet úrvacsoraosztással
----------------------	-----------	-----------------------------------

Istentiszteleteinket közös beszélgetés és szeretetvendégség követi.
Szeretettel hívjuk istentiszteleti közösségünkbe!

A **lelkészi hivatal** telefonszáma: ☎ +43 650 587 7712 E-mail: ✉ evang-ungarisch@aon.at
Home page: www.evangelisch.at Blog: ausztriai-magyar-evangelikusok.blogspot.com

Szeptemberi hálaadó istentiszteletek

Szeptemberi istentiszteleteink keretében köszön el *Dr. Solymár Mónika* lelkészünk a gyülekezet lelkészi szolgálatától, valamint ad hálát a gyülekezet az elmúlt esztendő eseményeiért, munkájáért. Szeretettel hívunk mindenkit ezekre az istentiszteletekre *Bécsben 2013. szeptember 01.-én 11.00 órakor a Lindengasse 44/a kápolnájába*, valamint *Grazban 2013. szeptember 22.-én 16.00 órakor a Heilandskirche evangélikus templomba!*

Orgonazenés áhítat Budapesten – Grazi orgonistánk, Szeitl Zita orgonajátékával

2013. szeptember 15.-én Budapesten, a Deák-téri evangélikus templomban *Szeitl Zita*, grazi orgonistánk *Petr Eben* kortárs cseh zeneszerző *Jób orgonára* című orgonaciklusát játssza. A koncert a Budapest Deák téri orgonazenés áhítatok keretében kerül megszervezésre. A darabról és a szerzőről Zita bemutatását olvashatjuk a Másokért együtt újságunk 2012/6. és 7. számaiban.

Változások

Kedves Híveink!

Gyülekezetünk életében jelentős változások előtt állunk. Kilenc és fél év áldozatos munkája után lelkészünk, *Dr. Solymár Mónika* komoly ajánlatot kapott az egyház pedagógiai főiskoláján a valláspedagógia oktatására. Ez a feladatkör jól kiegészíti eddigi egyetemi munkakörét. Érthető tehát, hogy elvállalta a felkérést, melyhez sok sikert és örömet kívánunk. Büszkék lehetünk rá, hogy a mi lelkészünk nyerte el ezt a felelősségteljes pozíciót.

Több évtizedes perchtoldorsói szolgálat után közösségünk lelkészi feladatait ez év októberétől Főnyad Pál lelkész úr látja el. Köszönjük, hogy elvállalta gyülekezetünk gondozását.

Az aktuális változásokkal kapcsolatos tárgyalások során mind az ausztriai mind a magyarországi evangélikus egyházvezetés megerősítették, hogy gyülekezetünk hosszútávú fennmaradását jószándékkal támogatják.

Az elmúlt időszakban sikerült sok más probléma megoldása mellett gyülekezetünk anyagi helyzetét stabilizálni, melyhez továbbra is elengedhetetlenül szükséges híveink és barátaink aktivitása és anyagi támogatása.

Kérjük Isten áldását leköszönő és új lelkészünk munkájára és gyülekezetünk jövőjére.

Andorka Rudolf, gyülekezeti felügyelő

„Hogy mindnyájan egyek legyenek...” (Jn 17,21)

Dr. Korzenszky Richárd igehirdetése a bécsi ökumenikus istentiszteleten

„Hogy mindnyájan egyek legyenek...” Jézus egyértelmű szándéka ez. Ezért imádkozik azon az órán, amikor szeretetének legnagyobb jelét adja tanítványainak. Szolgálja őket, megmossa lábukat, és a kenyérben és a borban önmagát adja: ez az én testem, ez az én vérem – amely megtöretik, amely kiontatik, – értetek és sokakért, az egész világ üdvösségéért.

Hogy mindnyájan egyek legyenek... Mit jelent ez az óhaj? Az egység és a különbözőség minden embert végigkísér egész életében. A kérdés, hogy ki is vagyok én, miben különbözöm a másiktól, az egyik legégetőbb, úgy is mondhatnánk, egzisztenciális, létezésünket érintő kérdés.

Villon mondja a következőt az „Apró képek balladája” című versében, jó pár száz évvel ezelőtt: „Tudom, mi a tejben a légy, / Tudom, ruha teszi az embert, / Tudom, az új tavasz mi szép, / Tudom, mely gyümölcs merre termett, / Tudom, mely fán mily gyanta serked, / Tudom, hogy minden egy dolog, / Tudom, a munkát, lusta kedvet; / Csak azt nem tudom, ki vagyok.” Majd így fejezi be a verset: „Mindent tudok hát, drága herceg, / Tudom, mi sápadt s mi ragyog, / Tudom, hogy a férgek megesznek, / Csak azt nem tudom, ki vagyok.”

Ez a „csak azt nem tudom, ki vagyok” kérdés mindannyiunkat érint. Amíg nem tudom, ki vagyok, bizonytalan az egész életem.

Vajon amikor Jézus azért imádkozik, hogy „mindnyájan egyek legyenek”, azt akarja, hogy adjuk föl identitásunkat, önállóságunkat, különbözőségeinket?

Szó sincs róla. Jézus egész működésében teljesen világos, hogy ő az embert különbözőségeivel együtt veszi figyelembe, különböző embereket hív magához. Mennyire különbözőek az apostolok, a tanítványok! S Jézus megszólít idegeneket, sőt nemcsak szóba áll olyanokkal, akik a „hivatalos” körön kívül voltak, hanem még példaként is állítja a másik emberen segítő szamaritánust.

Itt vagyunk most mi, mai keresztények, a kereszténynek mondott Európában, ebben a sok nemzetiségű világban. Vajon tudjuk-e, hogy kik vagyunk? Mit jelent számunkra Jézus? És hol és mikor szólított meg bennünket? És hol és kinek hirdetjük az ő üzenetét, amelynek egyik lényeges vonása, „hogy mindnyájan egyek legyenek”.

Beszélünk európai unióról, amelyben a határok szinte teljesen megszűntek. Ebben a közösségben – mondhatnánk: egységben – közös értékek szerint kellene élnünk. Így áldották meg az ősatyák, akik számára a keresztény értékrend alapvető volt. Akik számára fontos volt, hogy a nemzeti érdekek fölé emelkedjen az, amit keresztény alapértékeknek nevezhetünk. Az, amiben a testvériség, egymás kölcsönös elfogadása, különbözőségeink ellenére, meghatározó kellene hogy legyen.

Érdekes feszültségeknek vagyunk tanúi. Emberek elmagányosodásának, kiszolgáltatottságának, annak, hogy egyre többen vannak, akik nem találják az életük értelmét. Vágyaink a jobb életről szólnak, s a jobb élet a biztosabb anyagi alapokon álló életet jelenti a legtöbb ember számára. Ugyanakkor feledésbe megy, hogy az értelmes életnek a lényegéhez tartozik az, hogy tartozom valahová.

A vallást latinul „religio”-nak nevezik. A religió szó jelentésében ott van a kapcsolat, a valahová tartozás. Hogy nem vagyok egyedül. Amikor magyarul mondom a religio-t, akkor vallásról beszélek. A vallás szó érdekesen cseng egybe a „vállalás” szóval. Aki vallásos, aki valahová tartozik, annak az életéből a vállalás nem hiányozhat.

Magyarul mondom... Mindenki az anyanyelvén. Mindenki az anyanyelvén nevezi néven a világ dolgait, jelenségeit. Az anyanyelvemen veszem birtokba a világot. Egy közösségnek a nyelvén, amely különbözik más közösségektől.

Mind a vallási, mind az anyanyelvi közösség túléli az embert. Általában beleszületünk mindkettőbe. Közös tulajdonsága mindkét közösségnek, hogy zárt, hogy a különbözőség jeleit vállalja. Az emberi élet – kinek hány évtized adatik belőle – összehasonlíthatatlanul rövidebb, mint a vallási vagy nemzeti közössége élete. A haza, a nemzeti közösség nem hal meg, hanem túléli azokat, akikből áll – vagy akik őt elhagyják. A vallási közösség ugyancsak megmarad.

Voltak idők, – nem is olyan régen, a közelmúlt történetében –, amikor mind a vallási, mind a nemzeti közösség egy közös ellenséggel szemben harcolt. Egy furcsa, nemzetek fölött álló, Isten ismerni nem akaró ideológia telepedett rá Európa jelentős részére. Énekelték – néha még ma is hangzik –, hogy „nemzetközivé lesz holnapra a világ”. Ebben az ideológiában az emberi személynek mint személynek addig volt értéke, amíg „termelő” volt, amíg „munkaerő” volt.

Veszélyes volt a vallás, a kereszténység, mert a személy méltósága a központi értékek közé tartozott. A felelősséggel rendelkező személyekből álló társadalmi alapsejtek, mint a család és a kisebb közösségek nehezebben voltak irányíthatók, – mondjuk bátran: önállóbbak voltak, nem voltak könnyen manipulálhatók. Ugyanilyen veszélyes volt az is, ha valaki vállalni akarta nemzeti hovatartozását, gyökereit, kultúráját: a nagy politika törekvése volt ennek az ideológiának az alapján, hogy eltörölje a különbözőségeket egy hatalmas „unióban”.

Megváltozott körülöttünk a világ. Az anyagi jólétet és egyenlőséget maga elé tűző politikai rendszerben nem volt helye a szuverén, önálló személyiségnek. Furcsa játéka a történelemnek az az ingamozgás, amikor azt tapasztaljuk, hogy minden közösségnél fontosabb a személy, az egyén, az individuum: a bármi áron való személyes boldogulás, a függetlenség. Természetessé válik, hogy semmi közöm a másikhöz, saját magammal is én magam rendelkezem. Nincs közöm azokhoz, akik előttem éltek, és nem érdekel, mi lesz a sorsa a világnak utánam.

Érdekes módon fonódik egybe egy internacionalizmust hirdető materializmus az individualizmust istenítő konzumizmussal.

Itt vagyunk ebben a nagyon is furcsa világban mi, akiknek gyökerei egy kis nép kultúrájába kapaszkodnak. Itt vagyunk mi, magyarok, akiknek gyökerei a Kárpát medencében összefonódnak nem csak az anyanyelvi kultúránkkal, hanem azzal, amit úgy hívunk, hogy kereszténység.

Születhettünk volna más korban, és születhettünk volna más helyen. De „itt ringatták bölcsőm, itt születtem...” „Nemo patriam quia magna est amat, sed quia sua.” Senki sem azért szereti a hazáját, mert az hatalmas, hanem azért, mert az övé – mondja Seneca. (Epistulae morales 66,26)

Beszélhetünk-e még egyáltalán hazaszeretetről mi, az egységesülő Európában, amelynek gyökerei keresztény gyökerek? Akkor, amikor a kereszténység nemzetek fölötti testvériséget is kell hogy jelentsen? „Mert „nincs többé zsidó vagy görög, rabszolga vagy szabad, férfi vagy nő, mert mindannyian eggyé lettetek Krisztus Jézusban.” (Gal 3,29). Erről már Pál apostol beszélt. És a krisztusi üzenet lényegéhez tartozik ez az egység.

Jézus azonban nem önmagunk feladását kívánja tőlünk, hanem önmagunk átadását. Azzal, amink van, azzal, amik és akik vagyunk. A pünkösdi csodának ma is meg kellene valósulnia. És megvalósulhat, mert a Lélek kész kiáradni. Vajon mi készek vagyunk-e befogadni?

Mindnyájan a maguk nyelvén hallották hirdetni Isten csodálatos tetteit... Nem szüntette meg a Lélek a különbözőségeket, hanem a különbözőségekből Isten Igéje által közösséget, egységet formált.

Eltűnődhetünk azon, van-e értéke a magyarságunknak. Határozottan állítom, hogy igen. Babits Mihállyal együtt vallom: *„Magyar vagyok: lelkem, érzésem örökséget kapott, melyet nem dobok el: a világot nem szegényíteni kell, hanem gazdagítani. Hogy szolgálhatom az emberiséget, ha meg nem őrzök magamban minden színt, minden kincset, ami az emberiséget gazdagíthatja? A magyarság színét, a magyarság kincsét! De mily balga volnék, ha ugyanakkor más színt, más kincset el akarnék venni vagy meggyengíteni!”*

És ugyanő mondja az „Örökkék ég a felhők fölött” című írásában: *„Én hiszek a testvériségben, a színek együtt adják ki a képet, a hangok együtt adják a koncertet.”*

Történelmi adottság, hogy az intézményesült kereszténység egymástól elkülönült közösségekben él. Történelmi bűnöket kell jóvátennünk, itt és most. Egy a kereszténységét egyre kevésbé vállalni akaró vagy merő Európában a közös tanúságtételnek kimondhatatlan súlya és ereje lehet. A mi felelőségünk ez. Úgy, hogy merjük vállalni magunkat. Vállaljuk egymást. Különbözőségeinkkel együtt. Azért, hogy megvalósuljon Jézus szándéka, amiért életét is adta: „Hogy mindnyájan egyek legyenek.”

dr. Korzenszky Richárd OSB perjel

Komfortzónán kívül is hinni...

Érkezések és indulások. Gyülekezetünk életében minden félévben szembesülünk tagjaink mobilitásával. Különösen fontosnak tartjuk, hogy az érkező, és rövid ideig itt tartózkodó diákok – a lelki táplálék mellett – befogadó közösséget és az ausztriai kapcsolatokat felé hidat találjanak gyülekezetünkben. Barta Eszter a 2013-as év nyári szemeszterét töltötte egyetemistaként Grazban. Érkezését követően rögtön felvette a kapcsolatot kis gyülekezetünkkel, és rendszeres látogatója, aktív résztvevője lett istentiszteleti közösségeinknek. Alább olvasható írásában grazi élettapasztalatáról számol be. A félév letelte után Eszter visszatér Magyarországra. Köszönjük Eszternek, hogy az itt töltött idő alatt gazdagította gyülekezetünk. Életére Isten gazdag áldását, tanulmányai sikeres lezárását kívánjuk!

Az elmúlt félévben lehetőségem volt Erasmus ösztöndíj keretében a Grazi Műszaki Egyetem vízépítési laboratóriumában elvégezni a diplomamunkám megírásához szükséges méréseket. Igazából a legelső pillanattól kezdve, miután megfogalmazódott bennem, hogy néhány hónapot külföldön töltök, végig éreztem Isten áldását a döntésemen.

Elég nehezen jutottam el oda az életemben, hogy tudatosan hozzak olyan döntéseket, amikor ki kell lépni a megszokott közegből, megszokott társaságokból és vállalni valami ismeretlent és idegent, valami újat. Sokszor talán tudatosan is fordulok el az ilyen lehetőségektől. Ez a tulajdonságom döbentett rá arra, hogy a hitem és az Istenben való bizalmam igen-igen meginog, ha a komfortzónámon kívül kerülök.

Az egész félév során Péter története forgott bennem, pontosabban a csodálatos vízen járás. Isten szólított: „Lépj ki a hajóból és indulj felém!” Nehéz volt elfogadni és engedelmessé válni a hívásnak, de tudtam, hogy mennem kell. Nekem kényelmes volt a hajó, jól éreztem magam, a kilépés viszont erőfeszítést jelent. De tudtam, hogy önmagam ellen kell döntenem, és így nyerem meg az életet. Mert aki görcsösen meg akarja tartani azt, amit már megszerzett, az elveszíti. Aki kész elengedni Jézusért, az megkapja tőle az igazi életét.

Mivel Magyarországon nőttem fel, kezdetben azzal nyugtattam magam, hogy nem jelent majd akkora változást a szomszéd ország, nincsenek akkora kulturális különbségek és ezért nem lesz nehéz megszokni, beilleszkedni. Természetesen ezek a gondolatok csak grazi létem első néhány órájára voltak érvényesek, az első hivatalos ügyintézéséig, az első egyetemi látogatásomig... Ezek után csodálatos volt megtapasztalni azt, hogy Isten mennyire ura az emberileg legkilátástalanabb helyzeteknek, hogy hogyan vezet akkor is, amikor hajlamosak vagyunk azt

hinni, hogy csak véletlenszerűen történnek körülöttünk a dolgok.

Bekapcsolódva a Grazi Magyar Evangélikus

Gyülekezetbe, többek között megismerkedtem Margit nénivel, akinek az egyik beszélgetésünk során elhangzott mondata nagyon megmaradt bennem: „Haladni, lépni előre kell, Isten dolgait azonban csak visszatekintve értjük meg.” Nagyon sokat segített és segít ez a szemléletemen és megerősíti grazi tapasztalataimat is. Azt hiszem, hogy Józsué könyvében a Jordánon való átkelés kapcsán is valami ilyesmire akar tanítani Isten minket; azt kéri a néptől, hogy induljanak el, Ő majd a megfelelő pillanatban elcsendesíti a folyót, hogy az alkalmas legyen az átkelésre.

Merünk-e a háborgó folyóba, a bizonytalanba belelépni, bízva abban, hogy ha Isten valamit parancsol, utat is készít a véghezvitelhez? Tudunk-e hitből indulni, nekifogni dolgoknak az életünkben? S ha elindultunk – visszatérve Péterhez – tudunk-e szüntelen Jézusra nézni, s nem hagyni, hogy a mélység a hatalmába kerítsen?

Hálás vagyok Istennek, hogy így és ilyen körülmények között formált és tanított az elmúlt hónapokban és hogy minden nap kimondtatta velem, hogy „Neki növekedni kell, nekem pedig egyre kisebbé kell lennem” (János 3,30).

Barta Eszter

Cserkész tábor az Egri csillagok jegyében

A bécsi 72. számú Széchenyi István cserkészcsapat idén Steiermarkban rendezte meg nyári táborát. Ebben az esztendőben is szerves részét képezte a tábornak a katolikus mise, amelyre Mag. Molnár Ottó prelátnak, a grazi magyar katolikus közösség lelkésze érkezett, valamint a protestáns istentisztelet, amelyen Dr. Solymár Mónika evangélikus lelkész végezte a szolgálatot. Ökumenét tanulnak és élnek át a fiatalok, amikor az egész tábor együtt vesz részt az istentiszteleteken. A tartalmas és közösséget összekovácsló táborról valamint a vezetők áldozatos és színvonalas munkájáról tanúskodik az alábbi élménybeszámoló.

Csapatunk idén június 29. és július 7. között táborozott Haselbach bei Weizben. Kb. 70 cserkész vett részt a táborunkban, kis és nagy altáborra felosztva. Koleszár Virágnak és Balázsnak köszönhetjük, hogy jól megszervezték a táborot és jó táborparancsnokok voltak. A témánk az „Egri csillagok” volt.

Csapatunkhoz hűen dolgoztuk fel a történetet, ami azt jelenti, hogy aki elolvasta a könyvet, belekavarodott a történetekbe. A legalapvetőbb személyeket kölcsönkértük és költöttünk hozzá mindenféle külön történetet. Hozzá kell fűznöm, hogy ez a kiscserkészeknél történt, akiknek a kerettörténetet kiszíneztük egy kissé... A nagyoknál külön, komolyabb történetek, élmények és programok születtek.

Az első nap megismertük egyik főszereplőnk, Vicuskát, aki táborúzt keretében elmesélte Gergellyel való gyerekkorát, hogy hogyan jutott a török Jumurdzsák gyűréje az ő birtokába. A második nap kihallgattuk Jumurdzsákot ahogy a szultánnal beszél Vicuskáról és a gyűrőről. Az volt a tervük, hogy mindkettőt elrabolják. (Szerencsére nem láttak meg bennünket, különben már rég törökül írnám a beszámolót Isztambul börtönéből!) Este a táborúznél megjelent Gergely és meg akarta kérni Vicuska kezét, de szerelme nem jelent meg. Másnap egy fergeteges számháborúban kiszabadítottuk Vicát, és Gergely azon nyomban megkérte a kezét. Este meg is tartottuk az esküvőt. Egy cigánylány zenélt és a kiscserkészek készítették az „esküvői tortát” (keksz sütemény). Keddre a törökök ellopták az evőeszközt és egész nap kézzel kellett ennünk, többek közt a mákostésztát is.☺ Ezen kívül cigány napot tartottunk. A cigánylány, aki az esküvőn zenélt, megkérte a kiscserkészeket, hogy segítsenek neki egy gonosz varázslatot egy táncal visszafordítani és meghívta őket egy cigány táborúzra is, ahol végleg sikerült megtörni a varázst.

Szerdán kincses térkép részleteket találtunk szétszórva a környéken, és rájöttünk, hogy hol van eldugva a török kincs. Ott - szerencsére még ebéd előtt - megtaláltuk az evőeszközöket is. Délután óriási vásárt tartottunk, jóslással, célbadobással, kímjával, verstanulással, török ruhába öltözős fényképes standdal

és sok más vicces állomással. Egy vásár-belépővel számon lehetett tartani, ki hol járt már, hogy teljesített.

A kiscserkészportyánk csütörtökre esett. Dobó Istvántól üzenetet kaptunk, hogy sürgősen menjünk Egerbe, közelednek a törökök, kell a segítségünk. „Eger” felé útba ejtettük az uszodát és este visszaértünk a táborba (kicsit át lett alakítva, címerrel, zászlókkal kibővítettük a díszletet). Este kis pizsamapartit tartottunk a kiscserkészeknek és előkészítettük őket a nagy csatázásra. Másnap három csatában küzdöttünk a török ellen, míg végül az utolsót megnyertük: 1. vízibomba csata, 2. számháború, 3. zászlócska. A kicsik nagyon beleélték magukat. Olyannyira, hogy az egyik töröknek beöltözött őrsvetetőt füvel akarták etetni és papuccsal üldözték. (Örömmel jelentem, hogy az említett személy egy kis trauma után újra felépült és lelkiismeretesen harcolt tovább szerepéhez hűen.) Ennek megünneplésére este diszkót tartottunk, egy kis néptánc tanítással és gyermek koktélokkal.

Az utolsó napunk csak említésre méltó. Zuhogott az eső. Ismét eltűnt Jumurdzsák gyűréje és a kicsik azt egy házi AKI-n visszaszerezték (házi AKI = házban tartott akadályverseny, akadályokon át kellett átjutni szobáról szobára). Este táborúzt ugrás, utána 9 kiscserkész és 6 nagycserkész avattunk.☺

Az utószóban szeretném megköszönni a táborot Virágnak és Balázsnak, valamint Icának, Emesének és a konyhásoknak Valinak és Zsuzsának. Az őrsvetetőket, segéd tiszteket és tiszteket sem felejtjük ki persze.

Wack Krisztina

„Odafordulni az emberek problémáihoz, és ehhez hozzá is szólni..” Beszélgetés Dr. Németh Balázs református lelkésszel

Dr. Németh Balázs 1964-1998 között volt az ausztriai Bécs-Nyugat-i Református Gyülekezet lelkésze. Teológiai tanulmányait a budapesti Református Teológiai Akadémián végezte, az 1956-os események kapcsán került Bécsbe. Ausztriában tartózkodása óta sokféleképpen kapcsolata van az itt élő magyarsággal – református lelkészként területéhez is sok magyar család tartozott. A vele készített interjúban életéről és munkásságáról kérdeztük.

- *Hogyan kerültél Ausztriába, Bécsbe?*

Ausztriába 1956. november 3-án érkeztem egy autóbusszal abból a célból, hogy a Magyar Református Egyház megbízásából az Egyházak Világtanácsa bécsi raktárából ruhaneműt, takarót, élelmiszert és gyógyszereket szállítsunk Budapestre, hogy ott ez a szükségnek megfelelően szétosztassák. Erre azért kaptam megbízást, mert személyes kapcsolataim voltak az Egyházak Világtanácsa genfi munkatársaihoz, mivel a Világtanács központi bizottságának galyatetői találkozása alkalmával 1956 nyarán a magyarországi stábhoz tartoztam. 1956. november 4.-én – a szovjet támadás napján –, az Egyházak Világtanácsának ausztriai megbízottja nem engedélyezte, hogy a felpakolt busszal Budapestre visszatérjünk, hanem az egész segélyt a különböző Bécs környéki menekülttáborokba szállítottuk.

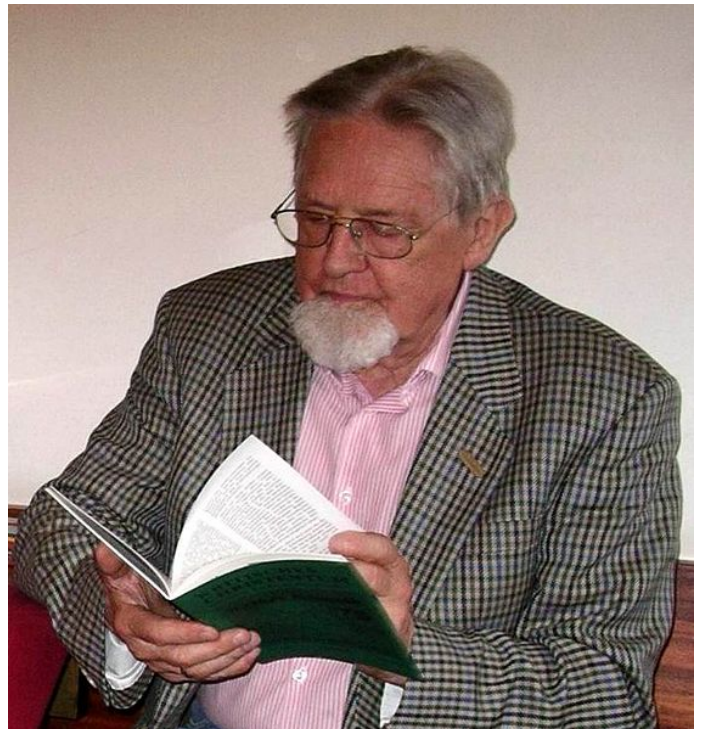
- *Hogyan lettél lelkész, miért választottad a lelkészi hivatást, és mit tartasz lelkészi hivatásod ars poeticájának?*

Nem akartam lelkész lenni, mégpedig hitbeli meggyőződésem alapján. Akkor az SDG – Magyar Református Diákmozgalom – tagja és munkatársa voltam. Bíraltuk a nagypaposságot, a lelkészek vaskalaposságát és sok lelkésznek a néptől való távolságát. Öntudatos református keresztyén és laikus akartam lenni. Történész szerettem volna lenni, mert a történelem és néprajz érdekelt. De egy földbirtokos fiaként 1949-ben semmi esélyem nem volt egy egyetemi felvételre, annak ellenére sem, hogy kitűnő eredménnyel érettségiztem. Ekkor került kezembe Balázs Ferenc, erdélyi unitárius lelkész könyve - „A rög alatt” –, melyben a szerző megmutatta, hogy lehet olyan lelkésznek lenni, aki nem csak az Igét hirdeti, hanem az elesettek segítője és a falujának megújítója is. Tehát jelentkeztem a budapesti Református Teológiai Akadémiára. Mások is jöttek hozzám hasonló motivációk alapján a Teológiára. Soha sem bántam meg ezt a lépést. Sokszor Ausztriában viccesen mondtam: „Én Sztálinnak köszönhetem, hogy lelkész lettem”.

- *Évtizedekig voltál lelkésze a Wien-West ausztriai református gyülekezetnek, és ugyanígy sok éve vagy a*

magyar kisebbségi népcsoporttanács tagja. Évtizedes tapasztalataid alapján rálátásod van az osztrák reformátusságra és az ausztriai magyarok helyzetére. Hogyan látod az osztrák protestantizmus és ezen belül is a reformátusság helyzetét?

Az osztrák protestáns kisebbségnek előnye is van a többséggel szemben. A gyülekezethez tartozás személyesebb mint egy nagy egyházban. Éppen a személyes kapcsolatoknak van nagy jelentősége a modern társadalomban, ahol mindeni csak egy szám vagy pedig egy pincode, és ahol az egyedüllet és izoláció egyre nagyobb problémává lesz. A személyes kapcsolat fokozottabban érvényes a református egyházra Ausztriában, mely még kisebb, mint az evangélikus egyház. Azt szoktam mondani, hogy a református egyház egy kis Fiat 500-ra hasonlít, amelynek a fordulási sugara is kisebb, mint egy nagy Mercedesnek, tehát a kis Fiat gyorsabban tud megfordulni. Így van a kis református egyházzal is, hamarabb oda tud fordulni az emberek problémáihoz, és ehhez hozzá is tud szólni.

Absender: P.b.b.
Ungarisch-Evangelische Gemeinde
AB in Österreich
A-1060 Wien, Capistrangasse 2/15
Gefördert aus Mitteln der
Volksgruppenförderung.
Erscheinungsort: Wien
Verlagspostamt: A-1060 Wien
Zul.Nr.: GZ 02Z031072 M

Medieninhaber und Herausgeber: Ungarisch-Evangelische Gemeinde A.B. in Österreich, A-1060 Wien, Capistrangasse 2/15.
 Lelkészi hivatal telefonszáma: +43/650/58 777 12, Home page: www.evang-ungarisch.at E-mail: evang-ungarisch@aon.at
 Bankverbindung: Bank Austria, A-1011 Wien, Schottengasse 6.
 IBAN: AT701100000290419100; SWIFT (BIC): BKAUATWW
 Redaktion: Dr. Solymár Mónika

E statisztikai kisebbségi adottság alapján lehet megérteni, hogy a református egyház a kényes társadalmpolitikai kérdésekkel kapcsolatban állást foglalt. Gondolok itt az Egyházak Világtanácsa u.n. antirasszizmus programjával kapcsolatban, vagy a béke, a menekültek ügyével kapcsolatban, vagy pedig az u.n. harmadik világ helyzete ügyében, vagy az abortusszal és a homoszexuálisok elismerésével kapcsolatban elhangzott nyilatkozataira. Mindezekkel a problémákkal kapcsolatban az egyház mércéje, Barth Károly szellemében is, az emberiség és humanitás voltak, akkor is, ha sokan a református egyházat egy baloldali egyháznak tartották.

Az ausztriai protestáns egyházakra nemcsak a személyesebb kapcsolatok lehetőségei jellemzőek, hanem az is, hogy nincsenek olyannyira megrögzött társadalmi konvenciói, amelyek a nagy egyházakat kísérik. Ezért is tudnak a protestáns egyházak rugalmasabbak lenni, mint amint Prof. Dantine Wilhelm egy "protestáns kaland"-ról (protestantisches Abenteuer) beszélt.

- *Hogyan látod az ausztriai magyarság jelenlegi helyzetét?*

Szerintem az ausztriai magyarság helyzete a következő okok miatt megváltozott: a nyitott határ megindította a kétoldalú közlekedést a magyarok részére is, a médiák befolyása alapján az asszimiláció megerősödött, de a régi hazával és a rokonokkal való kapcsolat is megnövekedett, a zárt társadalmak és közösségek az újkorban felszámolódtak és a társadalom mobilabbá változott, ennek következtében a vallási és etnikai diaszpóra megnövekedett. A jövő közeledik ahhoz, ami még a 18. században megvolt – a romantika és a nacionalizmus korszaka előtt –, hogy a határ két oldalán a falvak és városok lakói mindkét ország nyelvét beszélték, az etnikai hovatartozástól függetlenül. A magyar kultúra, nyelv és öntudat nem a folklórtól függ Ausztriában, hanem a kétnyelvűségtől, a műveltség szintjétől és a magyar kommunikációs és

média-eszközöktől. Ez utóbbival kapcsolatban a Duna TV egy jó eszköz lenne, ha egyensúlyban lenne nosztalgiai programja a mai aktuális kérdések ismertetésével.

- *Nyugdíjasként doktoráltál a Bécsi Egyetem filozófiai fakultásán, teológiai-egyháztörténeti témával. Kérlek, mutasd be röviden választott témádat.*

Nyugdíjazásom után 2001-ben doktoráltam a bécsi egyetemen néprajz szakból. Beváltottam ifjúságomnak kívánságát... Disszertációm témája a mentalitástörténetet érintette. Címül egy Szkhárosi Horvát András idézetet választottam: "...Isten nem aloszik, rejánk pislong..." Református életforma kialakulása a folyamatosság és a változás közepe - a 16. századi Magyarország mint példa. Könyvalakban 2003-ban jelent meg Németországban, magyar fordítása pedig 2005-ben Budapesten.

- *Hogyan telnek mostanság napjaid?*

1998-ban nyugdíjazásom után nem feküdtem le a nyugágyamba, hanem mindig tevékenyen éltem. Általában havonta egyszer tartok egy istentiszteletet volt gyülekezetemben, a Wien-West-ben. Az osztrák református egyházat képviselem a missziói tanácsban (Missionsrat) és a magyar népcsoporttanácsban (Volksgruppenbeirat). Az Ausztriai Református Egyház újságjának (Reformiertes Kirchenblatt) vagyok továbbra is egyik szerkesztője és belső munkatársa. Belső munkatársa vagyok a Kritisches Christentum újságnak is, ahol minden hónapban megjelenik egy cikkem vagy tanulmányom. Néha magyarországi újságok számára is írok cikkeket. Többször előadások tartására is megkérnek. Legutóbb a pápai Református Teológiai Akadémián tartottam előadást. Ezekon kívül igen szeretek kajakozni különböző vadvizeken, mint az ausztriai Salza és a Schwarza vagy pedig a csendesebb folyókon és patakokon, mint a Duna, Tisza, Morava vagy pedig a Rába. Így az életem nem unalmas, hanem mozgalmas.

Dr. Németh Balázs